

Hij is een boomlange kerel, heeft vaak ook nog een pet op, en is daardoor alleen al een man waar je tegenop kijkt. Alhoewel hij van huis uit een Rotterdammer is, woont hij al vanaf 1955 in Cuijk en praat af en toe met een echte Cuukse tongval en uitspraak. Vandaag is **Wim Schimmer** bij me op de koffie. Mijn vrouw vroeg: blijft ie ook eten, want zolang duurde het gesprek waar we eigenlijk nog lang niet klaar mee zijn.

Wim is geboren in 1933 in Rotterdam en natuurlijk begon ons gesprek over de oorlog. Hij herinnert zich nog vaag het bombardement van die stad op 14 mei 1940. Vanaf de bovenste verdieping van zijn ouderlijk huis aan de rand van de stad bij Hilligersberg zag hij het brandend hart van Rotterdam. Even maar want zijn vader trommelde hem de kelder in. Vader was huisschilder en moeder stond tot aan haar huwelijk voor de klas. Toen ze trouwde werd ze ontslagen, niet omdat ze niet goed functioneerde maar omdat getrouwde vrouwen aan een katholieke school niet mochten werken.

Wim had drie zussen en één broer. Hij wilde bakker worden en dat ontwikkelde zich toen hij de bakkersknecht regelmatig hielp zijn volle bakfiets tegen de bruggen op te duwen. Van jongs af aan dus al een "doordouwer"!

Na een grote razzia in 1944 moesten bijna alle mannen boven de 18 jaar gaan werken in Duitsland of anders onderduiken. Er was geen school meer omdat het gebouw gevorderd was en de bakker had geen hulp meer. Wim zag z'n kans schoon en kon als jongetje van elf beginnen bij de bakker, van 's nachts half vijf tot 's avonds zeven. Het loon bestond uit een half broodje per dag, een welkome aanvulling van een rantsoen dat binnen het gezin drastisch minder werd in die barre hongerwinter. Toen er steeds minder grondstoffen naar de bakkerij kwamen hield het werk ook op en Wim ging zijn geluk beproeven tijdens hongertochten langs boerderijen en dorpen. De oorlog heeft een diepe indruk op zijn netvlies achtergelaten en nog steeds kan hij b.v. geen snee brood weggoaien.

Het gezin was normaal katholiek. Zijn vader stak daar wat bovenuit en had volgens Wim wel "Paus willen worden". De jongeman moest naar een

katholieke Zondagschool en kreeg daar als een soort bescherming een Tarcisius medaille, die hij tot op de dag van vandaag nog als amulet in z'n portemonnaie draagt. Hij saboteerde trouwens die katholieke opvoeding ook wel eens.

In 1947 kreeg moeder toch weer een baan als onderwijzeres en nog wel op Katendrecht, waar de echte Rotterdammers wonen, rauw, met een gouden hart en fideel naar elkaar. Een collega van haar zorgde ervoor dat Wim naar de Mulo A ging want er was in geen velden of wegen een goede bakkersopleiding.

Toen hij geslaagd was ging hij op kantoor bij ... de bakker. Die had Intussen 100 man personeel , waarvan 50 bezorgers, en Wim moest de controle doen van die laatste groep. 52 uur werken in de week voor 60 gulden bruto in de maand. Ook zaterdagavonds kwamen de bezorgers terug en moest Wim ze opvangen. Dat ging hem danig de keel uithangen en hij dacht, toen hij in militaire dienst moest, hier kom ik niet meer terug. Intussen had hij de handelsavondschool doorlopen en ook nog het praktijkdiploma boekhouden gehaald.

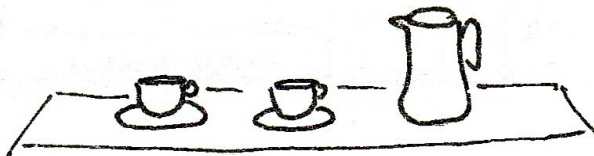
Als korporaal-schrijver bij de marechaussee trainde hij voor de Vierdaagse in 1954. Op een dansavond in Cuijk, bij van Bracht in het Loo, ontmoette Wim zijn vrouw, één van de meisjes Suppers uit Cuijk. Een afspraakje voor de kermis in Boxmeer was toen bepalend voor hun verdere leven. In 1955 ging hij in de kost bij "Alkan de Jood" tegenover het station in Cuijk nadat hij werk had gekregen bij Royal Typewriters fabriek. In de avonduren werd het diploma Moderne Bedrijfs Administratie gehaald, onder leiding van de heer Lekkerkerk. Op den duur werd hij voorzitter van de ondernemingsraad en van de personeelsvereniging. Bij aanvraag van één van de Oostenrijkse woningen in Cuijk Noord kreeg het jonge stel te horen dat Wim met zijn 23 jaren te jong was. Met veel smoezen en kunst en vliegwerk lukte het daarna toch om de woning waar hij nu nog woont, in de Anne Frankstraat, te bemachtigen en Wim trouwde zijn lief in augustus 1957. Zij kregen een zoon en een dochter en als klap op de vuurpijl een drieling van drie meisjes.

Pastoor Smits wist hem bij de start van de H. Jozef parochie al gauw te vinden als één van de collectanten en zwarte zakjes mannen. In de kantine/aula/gymzaal/ kerk aan de Irenestraat is hij begonnen. Zijn vrouw vond jaren later, bij de schoonmaak van deze zaal toen ze daar werkte, nog een goed kazuifel onder het podium. Niemand had het gemist- Wim werd lid van de parochievergadering en van daaruit schoof hij door naar het bestuur van de kerk. Daarvan was hij 6-7 jaar lid, waarvan 5 jaar als penningmeester.

Intussen was in begin 80-er jaren Royal Adler gestopt . Ook Wim Schimmer moest weg maar hij kreeg na enige tijd een administratieve baan bij de sociale werkplaats en hij heeft daar tot aan zijn VUT leeftijd gewerkt. Naast het werk voor de kerk was hij zeer actief in de F.C. Zolder '69; nee, géén voetbalclub maar de Cuijkse fotoclub, die op de zolder van de schouwburg huisde. Nog onlangs heeft hij als een vakman de fotoreportage gemaakt bij het afscheid van pastor van den Acker. In de "Unie", de BHLP, heeft hij landelijk gewerkt voor de groep "inactieven" van de bond.

Wim Schimmer, een bescheiden man maar desondanks een groot mens: "de reus van Rotterdam". De parochie is hem en zijn vrouw veel dank verschuldigd.

Gelukkig blijft hij voorlopig nog gewoon meedoen.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.